

Sygn. akt III CSK 234/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa T. J.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej [...] w K.
o stwierdzenie nieistnienia uchwały ewentualnie o uchylenie uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002 r., nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Na wstępie przypomnieć trzeba, że zakaz oparcia skargi na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub dowodów, określony w art. 398³ § 3 k.p.c., oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość

wyroku sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów. Podniesienie zatem zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., nawet w powiązaniu z art. 382 k.p.c., nie może być skuteczne, a wskazanie we wniosku o przyjęcie skargi na stan faktyczny odmienny od ustalonego, nie może uzasadniać zasadności tego wniosku z uwagi na związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c.).

Powołanie się na przesłankę określoną w punkcie pierwszym wymaga sformułowania zagadnienia prawnego a temu wymogowi skarżący nie podołał przedstawiając zagadnienie określone w punkcie trzecim bez sprecyzowania problemu, w sposób opisowy i nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.) czyli wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi. Pozostałe zagadnienia nie są zagadnieniami prawnymi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący nie wykazał bowiem, że mają one poważny, uniwersalny i istotny charakter, wywołują zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie zostały dotychczas rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, a ich rozstrzygnięcie jest konieczne zarówno dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury. Sformułowane zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do takiego rezultatu zmierza wniosek w tym zakresie. Argumenty skarżącego powołane w uzasadnieniu wniosku nie zawierają żadnych wywodów prawnych w odniesieniu do konkretnych przepisów prawa a wyłącznie stanowią polemikę ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji oraz prezentację jego własnego poglądu w aspekcie odmiennego stanu faktycznego. Pomija on również, że zgodnie z dominującym poglądem dopuszczalne jest równoległe istnienie zarządu i zarządcy we wspólnocie a o kompetencjach zarządcy decyduje umowa zawarta ze wspólnotą. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego obowiązek zbierania głosów w trybie ich indywidualnego zbierania przez zarząd dotyczy tylko sytuacji, gdy wykonuje on

swoje obowiązki osobiście, bo stanowisko przeciwne prowadziłoby do podważenia sensu ustanowienia zarządcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., V CSK 258/08, nie publ.). Nie ma też potrzeby wykładni art. 23 ust. 1 u.w.l., bo we wskazanym zakresie przepis ten nie budzi poważnych wątpliwości, a zatem wątpliwości kwalifikowanych, wynikających z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i doktrynę. Nie ma bowiem sporu, że przepisy ustawy o własności lokali nie zawierają przepisu, który nakazywałby powiadomienie każdego właściciela na piśmie o terminie indywidualnego zbierania głosów a wskazany przez skarżącego art. 32 ust. 2 u.w.l. wprowadza taki obowiązek jedynie odnośnie do powiadomienia o terminie zebrania właścicieli. Wskazane judykaty nie dotyczą podniesionej wątpliwości. Z tych też przyczyn brak podstaw do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, przy czym wskazać trzeba, że powołanie się na tę przesłankę pozostaje w sprzeczności z innymi wcześniej powołanymi we wniosku (art. 398 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), zwłaszcza że oczywistość ta jest wywodzona z naruszenia przepisów prawa materialnego, których dotyczą wątpliwości skarżącego i co do których istnieje jego zdaniem, konieczność rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw